

การพัฒนาการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด โรงเรียน ในการแก้ไขปัญหาเยาวชน

ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

Participatory Development of Home, Temple and School in Problem Solving of Young People within Phanom Sub-district Municipality, Phanom District, Suratthani Province

ศุภชัย ทองจันทร์*, เสน่ห์ บุญกำเนิด

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

Supachai Thongjan*, Sane Boonkumnerd

Graduate School, Suratthani Rajabhat University

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพื่อศึกษาปัญหาการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี และเพื่อพัฒนาการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการปฏิบัติและดำเนินการตามแผนงานการแก้ไขปัญหาเยาวชนในชุมชน รองลงมาได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการติดตามและประเมินผล และ ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ปัญหาและสาเหตุของปัญหาและปัญหาที่พบในชุมชนได้แก่ ปัญหาด้านยาเสพติด พบว่า เด็กและเยาวชนมีการเสพยาเสพติด เช่น ยาบ้า กัญชา 4X100 ปัญหาด้านพฤติกรรม ได้แก่ ความฟุ้งเพื่อติดเกมส์ ชาดวินัย และชาดจิตสำนึกปัญหาด้านการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนขาดเรียน หนีเรียน ออกกลางคัน ท้องในวัยเรียน

แนวทางการพัฒนาการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการแก้ไขปัญหาเยาวชน พบว่า ครอบครัวต้องมีการพัฒนาความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้น ผู้ปกครองเป็นแบบอย่างที่ดี และเป็นທີ່ปรึกษาให้แก่เยาวชน รวมทั้งเป็นผู้สร้างความรู้สึกมีคุณค่าให้กับเยาวชน เพื่อให้เยาวชนเกิดความมั่นใจในตนเอง โรงเรียน เมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น จะเริ่มคบเพื่อนมากขึ้น และเริ่มสนใจเพศตรงข้าม ต้องการสร้างพฤติกรรมที่โดดเด่น ครูควรเข้าใจพฤติกรรมเหล่านี้ และสั่งสอนให้เด็กมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายเพื่อเข้าสู่วัยรุ่น สอนเพศศึกษา ให้เยาวชนทราบถึงผลของการขาดความยับยั้งชั่งใจ รวมทั้งสร้างบรรยากาศที่โน้มน้าวให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ พระสงฆ์ (ศาสนา) ปลูกฝังเรื่องวินัย จิตสำนึก และความรับผิดชอบ ให้เยาวชนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมทางศาสนา นำธรรมะเข้ามาเป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาเสริมสร้างพลังสุขจิตและกล่อมเกลาจิตใจ โดยจัดกิจกรรมในแบบธรรมะแห่งความสุขที่สอดคล้องกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนาให้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงได้

*ผู้ประสานงานหลัก (Corresponding Author)

e-mail : Suppachai1234@hotmail.com

ง่าย เช่น การทำบุญตักบาตรไหว้พระฟังธรรม นั่งสมาธิ หรือการเวียนเทียนในวันสำคัญทางศาสนา การท่องเที่ยวชมธรรมในสื่อทางสังคม และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สมัยใหม่ดังนั้นทั้ง 3 ฝ่าย ควรมีส่วนร่วมในการดูแลเอาใจใส่เด็ก เมื่อพบเห็นสิ่งผิดปกติ ปहुกฝงเรื่องวินัย จิตสำนึกให้กับเยาวชน

คำสำคัญ : การพัฒนา การมีส่วนร่วม

Abstract

The purposes of this research were to study the problem of participation of Home, Temple and School in problem solving of young people in Phanom Sub-district Municipality, Phonom District, Suratthani Province and to study the participatory development of Home, Temple and School in problem solving of young people in Phanom Sub-district Municipality, Phonom District, Suratthani Province.

The results of the study were found that the level of participation of Home, Temple and School in problem solving of young people in Phanom Sub-district Municipality, Phonom District, Suratthani Province, the overall picture and each aspect respectively were at high level such as the participation of HTS toward the implementation/action plan in problem solving of young people in the community, the second was the participation in beneficiaries toward the participation of HTS according to the monitoring and evaluation, the participation in activities plan of HTS and the involvement of HTS in order to find out the problems and cause of problems. And the issues which found in the community was drug problem which found that the young people had Amphetamine Addition, Cannabis and 4X100 (Kratom-Mitragynaspeciosa and mixed with other drugs). Behavioral problems such as overspending, dressing, game addition, lack of discipline, lack of responsibility of their own duties, lack of community participation, no youth power and lack of conscious mind. The Education problems were found that the young people had miss the school classes, dropouts, skip the class, not continue studying in high level, poor, not enough money to continue further study and unemployed.

Keyword : Development, Participation

ปัจจุบันปัญหาที่ทำให้สังคมมองข้ามไปไม่ได้ นั่นก็คือปัญหาของเยาวชน ซึ่งจะเป็นกลุ่มหลักในการช่วยสร้างประเทศให้มั่นคงแต่ตอนนี้เยาวชนส่วนมากมักสร้างปัญหาหลายๆ อย่างซึ่งล้วนมีผลกระทบต่อหลายๆ สถาบัน เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันเศรษฐกิจ ฯลฯ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อตัวเองและบุคคลใกล้ชิด (พ่อ-แม่) รวมถึงสังคมและประเทศชาติซึ่งอาจนำความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินอย่างมหาศาล ด้วยเหตุนี้ปัญหากลุ่มเยาวชนจึงกลายเป็นปัญหาหลักอีกปัญหาหนึ่งที่ทุกคนในสังคมไม่ควรมองข้าม มิใช่ปัญหาเฉพาะคนใดคนหนึ่งหรือสังคมใดสังคมหนึ่งเท่านั้น ปัจจุบันแนวโน้มของความรุนแรงและการขยายตัวของปัญหาต่างๆ ของกลุ่มวัยรุ่นได้เพิ่มขึ้นตามกระแสความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม ระบบเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีถึงแม้ว่าได้มีความร่วมมือในการป้องกันและแก้ปัญหาจากหน่วยงานต่างๆ ในบาง ส่วนของภาครัฐบ้างแล้วก็ตาม

สถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนในสังคมไทยยุคปัจจุบันได้ทวีความรุนแรงสูงขึ้นเกือบทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านการมีทัศนคติและพฤติกรรมเบี่ยงเบนเห็นห่างศาสนาที่มีค่านิยมแบบบริโภคนิยมอย่างฟุ่มเฟือยการทะเลาะวิวาท ดิตยาเสพติดการเสพยาเสพติด การติดยาเสพติด การดื่มเหล้า การสูบบุหรี่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและขาดความรู้ความเข้าใจในการคุมกำเนิดและป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนไทยก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มีแนวโน้มรุนแรงและหนักหน่วงจนน่าตกใจ ซึ่งปัจจัยหนึ่งมาจากการแพร่ระบาดของสื่อที่ไม่เหมาะสมหรือลามกอนาจารผ่านทางสื่อแต่ละประเภทจนทำให้เด็กและเยาวชนไทยซึ่งขาดภูมิคุ้มกันในการบริโภคสื่อมีการเลียนแบบพฤติกรรมและนำไปสู่ปัญหาดังกล่าว

สำหรับจังหวัดสุราษฎร์ธานี นายสมศักดิ์ ธรรมชัยเดชา ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี กล่าวว่าสถานการณ์ปัจจุบันปัญหาของเด็กและเยาวชนในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีแนวโน้มก่อคดีสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยอัตราเฉลี่ย 100 คดีต่อเดือน และมีคดีที่เกิดขึ้นสูงขึ้นถึง 10 เปอร์เซ็นต์เนื่องจากปัจจัยที่ทำให้เด็กกระทำความผิดมาจาก 3 ปัจจัยหลักด้วยกัน ประกอบด้วย 1.ปัญหาจากตัวเด็ก 2.ปัญหาครอบครัว และ 3.ปัญหาสิ่งแวดล้อม

ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก็ปรากฏปัญหาเยาวชนหลายปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของสังคมส่วนใหญ่ ได้แก่ ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มเยาวชนซึ่งอยู่ในสภาพการณ์ที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง ปัญหาของกลุ่มวัยรุ่น ปัญหาเด็กติดเกมส์ ปัญหาสื่อลามกอนาจาร และปัญหาแนวคิดและค่านิยมที่ผิดเพี้ยนจากคุณธรรมและวัฒนธรรมอันดีของสังคม เป็นต้นปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นและยังคงอยู่กับสังคมในเขตเทศบาลตำบลพนมมาโดยตลอดซึ่งดูเหมือนว่าผู้คนในสังคมจะไม่ให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว จึงกลายเป็นสนิมที่คอยกัดกินสังคมมาจนถึงเท่าทุกวันนี้

ปัญหาเยาวชนไทยที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน หลายภาคส่วนได้พยายามร่วมกันหาวิธีและร่วมกันแก้ปัญหา แต่ดูเหมือนว่าปัญหาเหล่านั้นยังคงดำรงอยู่กับสังคมไทยไม่ได้ลดลง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการแก้ไขปัญหามุ่งตรงจุดขาดความต่อเนื่องหรืออาจเกิดจากการขาดความร่วมมือจากสถาบันที่สำคัญที่เป็นสถาบันหลักในสังคมไทยที่อยู่คู่กับสังคมไทยมาเป็นเวลายาวนานและมีความใกล้ชิดมากที่สุด นั่นคือสถาบันครอบครัว (บ้าน) วัดและโรงเรียน หากสถาบันหลักทางสังคมของไทยร่วมมือกันภายใต้แนวคิดประชาสังคม (Civil Society) ปัญหาทางสังคมอาจแก้ไขได้อย่างยั่งยืน

ท่ามกลางความโกลาหลแห่งปัญหาในยุคโลกาภิวัตน์ทั้งในด้านเศรษฐกิจมิติ (Economical Dimention) สังคมวัฒนธรรมมิติ (Socio-cultural Dimention) รัฐมิติ (Political Dimention) นับเป็นโจทย์ใหญ่ในการบริหารจัดการสังคมของภาครัฐและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่จะต้องร่วมกันบริหารจัดการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการสร้างคุณภาพชีวิตและภราดรภาพ รวมทั้งการสร้างดุลยภาพในสังคมท่ามกลางความซับซ้อน (Complexity) ความเปลี่ยนแปลง (Dinamic) ความหลากหลาย (Diversity) ทางสังคมที่ยากต่อความเข้าใจและความจำเป็นที่ต้องแสวงหาคำตอบเพื่อกำหนดทิศทางและนำมาเป็นกรอบแผนและนโยบายในการบริหารสังคมในปัจจุบันและอนาคต

แนวคิดประชาสังคม (Civil Society) นับได้ว่าเป็นแนวคิดที่มุ่งสร้างสังคมจากความร่วมมือขององค์กรในสังคมในมิติเชิงการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมจากหลายๆฝ่ายโดยเฉพาะสถาบันหลักคือ บ้าน วัดและโรงเรียน ก่อให้เกิดกระบวนการประชาสังคม “บวร” คือการนำเอารูปแบบและแนวคิด การพัฒนา แบบ “บวร” (บ้าน วัด โรงเรียน) กล่าวคือ เป็นแนวคิดที่มุ่งพยายามที่จะนำเอา องค์กร และ/หรือ สถาบันหลักในชุมชนท้องถิ่นมาเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนา อันได้แก่ การนำเอาสถาบันที่สำคัญในชุมชน 3 สถาบันได้แก่ สถาบันการปกครอง สถาบันศาสนา และสถาบันการศึกษา ผนึกกำลังจัดตั้งเป็นองค์กรที่เรียกว่า “มนตรี บวร” เพื่อนำมารองรับและดำเนินการในการแก้ไขปัญหาเยาวชน

ประชาสังคมแบบ “บวร” จึงหมายถึง การนำเอาสถาบันหลักในชุมชนมาเป็นกลไกในการพัฒนาและสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง ทำหน้าที่เป็นแกนกลางในการพัฒนา ตัดสินใจ แก้ปัญหาตนเอง และ ชุมชน กำหนดแผนแม่บทชุมชนด้วยการร่วมกันคิด สร้าง และบริหารจัดการชุมชนของคนในท้องถิ่นที่ร่วมกันเป็นเจ้าของนอกจากจะพูดถึงความสำคัญของสถาบันที่เป็นฐานของสังคมไทยแล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ต้องกล่าวถึงคือการมีส่วนร่วม (Participation) เพราะหากต่างฝ่ายต่างทำก็ไม่อาจที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ที่วางไว้ได้ดังนั้น การมีส่วนร่วมจึงเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินการให้กิจการใดๆสามารถบรรลุได้ตามเป้าประสงค์ที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาสังคมของสถาบันครอบครัว “บ้าน” (ชุมชนซึ่งเป็นแหล่งรวมของผู้คนและระบบชีวิตที่ก่อเกิดกิจกรรมทางสังคมที่หลากหลาย) “วัด” (สถาบันศาสนาซึ่งเป็นตัวขัดเกลาและบ่มเพาะวัฒนธรรมและศูนยรวมจิตใจของชุมชน) “โรงเรียน” (สถานศึกษาเป็นตัวเพิ่มเติมความรู้และถ่ายทอดการศึกษาอย่างเป็นระบบ) สถาบันทั้งสามจึงเป็นสถาบันสำคัญในทางสังคมที่จะสามารถมาเป็นกลไกที่ก่อให้เกิดกระบวนการสร้างสังคมให้เข้มแข็ง พัฒนาให้เกิดเครือข่าย นำสู่ภราดรภาพและสังคมสมานฉันท์อันเป็นจุดหมายปลายทางของการพัฒนาชุมชนและสังคม

จะเห็นได้ว่า แนวทางการแก้ไขปัญหาเด็ก และเยาวชนโดยภาพรวมนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องประสานร่วมมือกันทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นครอบครัว อันได้แก่ พ่อแม่ ผู้ปกครอง โรงเรียน ครูบาอาจารย์ และสังคมที่เกี่ยวข้องที่นอกจากจะต้องอบรมสั่งสอนและทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแล้วสังคมยังต้องช่วยกันสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีที่เหมาะสมให้แก่เด็กและเยาวชนที่จะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพด้วย และต้องทำอย่างจริงจัง จริงจังและต่อเนื่อง มิใช่ทำแบบปากว่า ตาขยิบ ที่สำคัญ ผู้ใหญ่ต้องไม่เป็นผู้ผลิตผู้ซื้อ และผู้ขายสิ่งชั่วร้ายแก่เด็ก และเยาวชนเสียเอง หากไม่แล้วหากเยาวชนที่จะเป็น พลังของชาติในอนาคต ต้องกลายเป็นความสิ้นหวังของสังคม เรา

คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ผู้ที่จะต้องรับผิดชอบ และรับผลกระทบที่ก่อ ก็คือ “ผู้ใหญ่ในวันนี้” ที่จะต้องอยู่กับ “ผู้ใหญ่ที่ไร้คุณภาพในวันหน้า หรือก็คือเด็ก/เยาวชนในวันนี้” ที่เราหล่อหลอมเขามานั่นเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาและพัฒนาการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด โรงเรียน ในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อให้ภาคประชาชน ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชนของชุมชน โดยความร่วมมือของ บ้าน วัด โรงเรียน ผลจากการศึกษาคาดว่าจะสามารถพัฒนากระบวนการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในเขตเทศบาลตำบลดังกล่าว

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. เพื่อพัฒนาการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด และโรงเรียน และการพัฒนาการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด และโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชน ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยได้ดำเนินการ โดยแบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาการมีส่วนร่วมของบ้าน วัด และโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชน ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียน ในการแก้ไขปัญหาเยาวชน ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อนำข้อมูลมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชน ซึ่งมีขั้นตอนและการดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาข้อมูลภาคสนาม โดยกำหนดวิธีในการศึกษา ดังนี้
 - 2.1 สถานที่ศึกษา ได้แก่ พื้นที่ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่าง
 - 1) บ้าน ได้แก่ หัวหน้าครัวเรือน ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 120 คน ชุมชนละ 12 คน
 - 2) โรงเรียน ได้แก่ ผู้อำนวยการและครูในสถานศึกษาในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานีจำนวน 12 คน
 - 3) วัด ได้แก่ เจ้าอาวาสและพระลูกวัดในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานีจำนวน 12 รูป

โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพและเลือกเฉพาะผู้ที่สามารถให้ข้อมูลหลักได้ (Key Information)

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยปฏิบัติการ การมีส่วนร่วมของบ้านวัด และโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ประกอบด้วย

- 1) แบบสอบถาม
- 2) แบบสังเกตพฤติกรรม

2.4 การตรวจสอบเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ทดสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้มาทดลองหาค่าความเชื่อมั่น

2.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากการสรุปผลในการจัดเวทีเสวนา พร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการฟัง การสังเกตและการสอบถามเพิ่มเติมในประเด็นเนื้อหาที่ยังไม่ชัดเจน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social) และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อบรรยายลักษณะทั่วไปของกลุ่มทดลองและกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมโดยใช้ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชน ซึ่งเป็นคำถามวัดทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบลิเคิร์ต สเกล (Likert Scale) (ศิริชัย กาญจนวาสีและคณะ, 2555)

ขั้นที่ 2 การพัฒนาการมีส่วนร่วมของบ้าน วัด และโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชน

ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ดังนี้

1. จัดทำแบบฝึกอบรม ในการชี้แจงถึงปัญหาของการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชน รวมถึงแนวทางแก้ไข
2. สรุปผลการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชน โดยกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมซึ่งมีขั้นตอนและการดำเนินการ ดังนี้

2.1 สถานที่ในการวิจัย สถานที่ในการประเมินผลการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชน คือเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2.2 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการประเมินผลการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชน คือประชากรที่ใช้ในการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาสังคมของ “บวร” ในขั้นตอนที่ 1

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบฝึกอบรม

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและทำรหัสข้อมูลเพื่อสะดวกในการวิเคราะห์ของผู้วิจัยเอง และประยุกต์ใช้เทคนิคการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งของการวิจัยเชิงคุณภาพ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยวิเคราะห์เชิงบรรยายเนื้อหา เพื่อหาข้อสรุปในประเด็นที่ต้องการ (วรพล พรหมิกบุตร, 2548, น.115-122)

สรุปผลการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชนของบ้าน วัด และโรงเรียน ในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ระดับการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการปฏิบัติ/ดำเนินการตามแผนงานการแก้ไขปัญหาเยาวชนในชุมชน รองลงมาได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการติดตามและประเมินผล ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินกิจกรรมของ “บวร” และ ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหา

ปัญหาที่พบในชุมชนได้แก่ ปัญหาด้านยาเสพติด พบว่า เด็กและเยาวชนมีการเสพยาบ้า สารระเหย กัญชา และ 4X100 ปัญหาด้านพฤติกรรม ได้แก่ ความฟุ้งเฟ้อ การแต่งกาย ติดเกม ขาดวินัย ความรับผิดชอบไม่รู้จักหน้าที่ของตนเอง ขาดความร่วมมือกับชุมชน ไม่มีพลังเยาวชน และขาดจิตสำนึกปัญหาด้านการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนขาดเรียน ออกกลางคัน หนีเรียน ไม่เรียนต่อในระดับสูง ยากจน ไม่มีทุนศึกษาต่อ เรียนจบแล้วไม่มีงานทำปัญหาทางเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร พบว่า มีการค้าประเวณี เกิดปัญหาท้องไม่มีพ่อปัญหาคุณธรรม จริยธรรม พบว่า เด็กและเยาวชนมีนิสัย กิริยามารยาทก้าวร้าว ขาดความเคารพเชื่อฟัง ไม่ปฏิบัติตามวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามปัญหาการใช้เวลาว่าง เด็กและเยาวชนใช้เวลาว่างในการเล่นเกมส์ ติดเพื่อน มั่วสุมเล่นการพนัน ดื่มสุรา ดิบบุหรี และอื่นๆปัญหาการก่ออาชญากรรม มีการทะเลาะเบาะแว้ง ยกพวกตีกัน ลักขโมย ปล้นจนถึงขั้นการข่มขืนปัญหาครอบครัว พบว่า ครอบครัวไม่มีเวลาดูแลบุตรหลาน ครอบครัวเปราะบางแตกแยกขาดความอบอุ่น

ขั้นที่ 2 การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชนของบ้าน วัด และโรงเรียน

ผลการปฏิบัติการใช้รูปแบบการพัฒนาการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด โรงเรียน ในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานีผู้วิจัยได้นำรูปแบบการพัฒนาการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด โรงเรียน ในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานีที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงแล้วนำไปปฏิบัติการทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย คือ ตัวแทนผู้ปกครอง ตัวแทน ครู และ พระสงฆ์ เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 36 คน โดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ทั้ง 3 ประเด็นของเนื้อหารูปแบบ พบว่า

1. ระดับครอบครัวได้สรุปรวมความคิดเห็นในการพัฒนาด้านครอบครัว ได้แก่ ผู้ปกครองพ่อแม่ ทุกคนต้องศึกษาหาความรู้ในการเลี้ยงเด็ก สร้างความผูกพัน พ่อ-แม่ลูก มีเวลาพูดคุยกับลูกทุกวัน เปิดโอกาสให้เด็กแสดงความรู้สึก เปิดอก หรือซักถามปัญหา ว่าวันนี้ เขาประสบอะไรบ้าง มีความไม่สบายใจสิ่งใด อยากให้พ่อแม่ ทำอะไรให้เขาบ้าง ต้องการความช่วยเหลืออะไรอย่าตีกรอบ หรือควบคุมเด็กแบบเข้มงวดจนเกินไป หรือปล่อยปละละเลยมากเกินไป เลี้ยงดูเด็กด้วยความรักความเมตตา แต่ไม่ตามใจหรือบังคับมากเกินไป เมื่อเด็กทำผิด หรือเมื่อเขามาปรึกษาปัญหา ก็อย่าพึ่งดูค่าเป็นด่านแรก แต่ค่อยๆ สอนสอดแทรกในสิ่งที่ถูกต้องที่ควร และระมัดระวังคำพูดจา ไม่ด่าเด็ก บ่อยๆ แต่พยายามหาสิ่งที่ดีๆ ในตัวเขามาชมเชยเสมอ แล้วค่อยๆ ให้เขาปรับตัวในพฤติกรรมที่ไม่เอาความเครียดจากที่ทำงาน หรือโกรธสามี-ภรรยา มาลงที่เด็ก ให้เด็กได้มีเวลาออกกำลังกาย เล่นกีฬา ดนตรี ร้องเพลง ทำงานอดิเรกที่เขาชอบ ควรให้เด็กทุกคนหัดฝึกจิต สมาธิ เพื่อให้ควบคุมอารมณ์ มีทักษะในการจัดการกับความโกรธ ความก้าวร้าว ความเครียด ฝึกให้เด็กหัดทำงานตามวัย ช่วยเหลือตัวเองตามวัย และในวัยมัธยมเริ่มให้เรียนรู้ กิจการธุรกิจของพ่อแม่ เพื่อเรียนรู้การทำงานจริงเมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เพื่อมิให้มีเวลาว่างมากเกินไป

2. ระดับ โรงเรียนได้สรุปรวมความคิดเห็นในการพัฒนา ได้แก่ อบรมครูด้านจิตวิทยาเด็ก พัฒนาสติปัญญาเพื่อให้มีครูที่ปรึกษาที่รู้ เข้าใจจิตวิทยา ใจดี เด็กสามารถเข้าหาได้ง่าย เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสหรือสามารถเข้ามาปรึกษาปัญหาได้ ส่งเสริมกิจกรรมภายในโรงเรียน เพื่อให้เด็กและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นจะเริ่มคบเพื่อนมากขึ้น และเริ่มสนใจเพศตรงข้าม ต้องการสร้างพฤติกรรมที่โดดเด่น ครูควรเข้าใจพฤติกรรมเหล่านี้ และสั่งสอนให้เด็กมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายเพื่อเข้าสู่วัยรุ่น สอนเพศศึกษาให้เยาวชนทราบถึงผลของการขาดความยับยั้งชั่งใจ เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งสร้างบรรยากาศที่โน้มน้าวให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์

3. ระดับ พระสงฆ์/สังฆม/ชุมชน ได้สรุปรวมความคิดเห็นในการพัฒนา ได้แก่ ปลุกฝังเรื่องวินัย จิตสำนึก และความรับผิดชอบ ให้เยาวชนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมทางศาสนา นำธรรมะเข้ามาเป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาเสริมสร้างพลังสุขจิตและกล่อมเกล่าจิตใจ โดยจัดกิจกรรมในแบบธรรมะแห่งความสุขที่สอดคล้องกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนาให้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงได้ง่าย เช่น การทำบุญตักบาตรไหว้พระฟังธรรม นั่งสมาธิ หรือการเวียนเทียนในวันสำคัญทางศาสนา การท่องแดนธรรมในสื่อทางสังคม และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สมัยใหม่

การเข้าวัดทำบุญหรือร่วมกิจกรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาถือเป็นมงคลในชีวิตและเป็นก้าวสำคัญในการปรับเปลี่ยนค่านิยม ช่วยสร้างจิตให้เกิดกุศล ก่อเกิดความสุข ช่วยเสริมพลังทางจิตใจให้มีสมาธิ สติปัญญาในการพินิจพิเคราะห์ถึงสิ่งต่างๆ เมื่อความคิดนิ่ง ทำให้ได้อยู่กับปัจจุบันขณะและกับตนเองได้มากขึ้น สามารถซึมซับนำหลักคำสอนทางศาสนาไปปรับใช้และเปลี่ยนแปลงตนเองในทางที่ดีขึ้น ทางหลักจิตวิทยา

อภิปรายผล

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชนของบ้าน วัด และโรงเรียน ในเขตเทศบาล ตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ระดับการมีส่วนร่วมของบ้าน วัดและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาเยาวชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพนมอำเภพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการปฏิบัติ /ดำเนินการตามแผนงานการแก้ไขปัญหาเยาวชนในชุมชน รองลงมาได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการติดตามและประเมินผล ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินกิจกรรมของ “บวร” และ ด้านการมีส่วนร่วมของ “บวร” ในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโสวัณน์ พรหมสุพรรณและคณะ (2551) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาสภาพปัญหาและสาเหตุของชุมชนในการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมผลการวิจัยพบว่า ชุมชนร่วมกับทีมวิจัยได้แนวทางในการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยนักเรียนโดยผ่านกระบวนการการมีส่วนร่วม ได้แก่ ร่วมคิดร่วมวางแผน ร่วมปฏิบัติตามแผนงาน ร่วมประเมินผล ร่วมชื่นชมผลงานและได้แนวทางการปลูกฝังคุณธรรม

ขั้นที่ 2 การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเยาวชนของบ้าน วัด และโรงเรียน

1. ระดับครอบครัวได้สรุปรวมความคิดเห็นในการพัฒนาด้านครอบครัว ได้แก่ ผู้ปกครองพ่อแม่ทุกคนต้องศึกษาหาความรู้ในการเลี้ยงเด็ก การเตรียมตัวเป็นพ่อแม่/ครอบครัว ตามศูนย์อนามัย หรือสาธารณสุขในต่างจังหวัด หรือตามเว็บไซต์ต่างๆสร้างความผูกพัน พ่อ-แม่ลูก มีเวลาพูดคุยกับลูกทุกเย็น เวลทานอาหารกินหรือเวลาอื่นที่พ่อแม่บางคนต้องจัดเวลาเอาเอง หรือการใช้โทรศัพท์คุยกัน ให้เด็กแสดงความรู้สึก เปิดอก หรือซักถามปัญหา ว่าวันนี้ เขาประสพอะไรบ้าง มีความไม่สบายใจสิ่งใด อยากให้พ่อแม่ ทำอะไรให้เขาบ้าง ต้องการความช่วยเหลืออะไรอย่าตีกรอบ หรือควบคุมเด็กแบบเข้มงวดจนเกินไป และอย่าปล่อยปละละเลยมากเกินไป เลี้ยงดูเด็กด้วยความรักความเมตตา แต่ ไม่ตามใจ/บังคับมากเกินไป ไม่เคร่งครัดเกินไป ลดกฎเกณฑ์ข้อบังคับบางอย่างลง มีความยืดหยุ่น ดูได้ว่ามากหรือน้อยจากปฏิกิริยา สีหน้าท่าทางของเด็ก เมื่อทำผิด หรือเมื่อเขามาปรึกษาปัญหาก็อยาพิ่งคุด่าเป็นด่านแรก แต่ค่อย ๆ สอนสอดแทรกในสิ่งที่ถูกที่ควร ซึ่งจะสอนได้ดีก่อนวัยรุ่นและระมัดระวังคำพูดจา ไม่ด่าเด็ก บ่อยๆ แต่พยายามหาสิ่งที่ดี ๆ ในตัวเขามาชมเชยเสมอ แล้วค่อย ๆ ให้เขาปรับตัวเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผีระเบียบวินัย อะไรควรทำ/ไม่ควรทำ อย่างเน้นแต่การเรียน และ สอบให้ได้คะแนนดี ๆ แต่ขาดการดูแลพัฒนาการด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะการควบคุมอารมณ์ การปรับตัวเข้าสังคม, ทักษะการคิด ทักษะ ในการแก้ปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กองพล สารสาธุกร. (2540, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องบทบาทของเจ้าที่ตำรวจที่มีต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาการระบาดของสารเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น พบว่า สาเหตุของการติดยา เกิดจากการอยากลอง เพื่อนชวนและปัญหา ในครอบครัว ปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันการระบาดของยาเสพติด คือ ขาดการวางแผนที่ดี นักเรียนไม่สนใจในกิจกรรมต่อต้านยาเสพติด อาจารย์ฝ่ายปกครองไม่สนใจ และหย่อนยานในการควบคุมความพฤติกรรมนักเรียน

2. ระดับ โรงเรียนได้สรุปรวมความคิดเห็นในการพัฒนา ได้แก่ ควรจัดให้มีกิจกรรมกลุ่มที่ทำหาคิดที่หลากหลายและสม่ำเสมอและช่วยเหลือกัน และเพื่อไปบริการสังคม ไม่ควรกดดันบังคับเด็ก ให้ทำ/เรียนในสิ่งที่ไม่มีความหมาย หรือมากเกินไป ควรยึดหลักการวิจัยทางสมองมาปรับใช้กับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เยาวชน/ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมและการแก้ปัญหาทั้งในโรงเรียน, ครอบครัว, ชุมชน เปิดโอกาสให้เด็กระบาย/ร้องทุกข์ภายในโรงเรียน/ระบายความเครียดอบรมครูด้านจิตวิทยาเด็ก พัฒนา

สติปัญญามีครูที่ปรึกษาที่รู้/เข้าใจจิตวิทยาดี/ ใจดี เด็กสามารถเข้าหาได้ง่ายซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กองพล สารราษฎร์.(2540) ศึกษาเรื่องบทบาทของเจ้าที่ตำรวจที่มีต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาการระบาดของยาเสพติด ติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น พบว่า สาเหตุของการติดยา เกิดจากการอยากลอง เพื่อนชวนและปัญหา ในครอบครัวปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันการระบาดของยาเสพติด คือ ขาดการวางแผนที่ดี นักเรียนไม่สนใจในกิจกรรมต่อต้านยาเสพติด อาจารย์ฝ่ายปกครองไม่สนใจ และหย่อนยานในการควบคุมความพฤติกรรมนักเรียน

3. ระดับ พระสงฆ์/สังฆม/ชุมชน ได้สรุปรวมความคิดเห็นในการพัฒนา ได้แก่ ปลุกฝังเรื่องวินัย จิตสำนึก และความรับผิดชอบ ให้เยาวชนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมทางศาสนา นำธรรมะเข้ามาเป็นเครื่องมือพัฒนา สติปัญญาเสริมสร้างพลังสุขจิตและกลม่อเมลาจิตใจ โดยจัดกิจกรรมในรูปแบบธรรมะแห่งความสุขที่สอดคล้องกับ หลักธรรมในพระพุทธศาสนาให้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงได้ง่าย เช่น การทำบุญตักบาตรไหว้พระฟังธรรม นั่งสมาธิ หรือการเวียนเทียนในวันสำคัญทางศาสนา การท่องเที่ยวธรรมะในสื่อทางสังคม และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สมัยใหม่ การเข้าวัดทำบุญหรือร่วมกิจกรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาถือเป็นมงคลในชีวิตและเป็นก้าวสำคัญในการปรับเปลี่ยนค่านิยม ช่วยสร้างจิตให้เกิดกุศล ก่อเกิดความสุข ช่วยเสริมพลังทางจิตใจให้มีสมาธิ สติ ปัญญาในการ พินิจพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ เมื่อความคิดนิ่ง ทำให้ได้อยู่กับปัจจุบันขณะและกับตนเองได้มากขึ้น สามารถซึมซับนำ หลักคำสอนทางศาสนาไปปรับใช้และเปลี่ยนแปลงตนเองในทางที่ดีขึ้น ทางหลักจิตวิทยาซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของพุทธชาติ คำสำโรง (2549) ได้ศึกษาเรื่อง พระสงฆ์กับการส่งเสริมเยาวชนและประชาชนในการ ป้องกันและ แก้ไขปัญหายาเสพติด พบว่า แนวทางแก้ไขปัญหาและป้องกันยาเสพติด คือ ควรส่งเสริมและมีการ เข้าค่ายอบรมเพื่อส่งเสริมให้เยาวชนเป็นคนดีในสังคมและหลีกเลี่ยง ปัญหายาเสพติด ควรแจ้งข่าวสาร ประชาสัมพันธ์ให้เยาวชนทราบและรณรงค์แก้ไขปัญหายาเสพติด อย่างจริงจังเพื่อป้องกันและหลีกเลี่ยงยาเสพติด ควรแนะนำและชี้แนะให้เยาวชนรู้ถึงโทษ เกี่ยวกับยาเสพติด ควรมีการเผยแพร่หลักการป้องกันยาเสพติดให้รู้ ถึงโทษและภัย เพื่อป้องกันการ ระบาดของยาเสพติดสู่ชุมชน ควรมีกิจกรรมทางพุทธศาสนาโดยให้เยาวชนมีส่วนร่วมเพื่อ หลีกเลี่ยงยาเสพติดและเป็นการส่งเสริมให้เยาวชนเป็นคนดี และควรมีการจัดอบรมคุณธรรม จริยธรรม และศีลธรรมให้กับเยาวชน

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย การพัฒนาการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด โรงเรียน ในการแก้ไขปัญหายาเยาวชนในเขตเทศบาล ตำบลพนม อำเภอนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า รูปแบบการพัฒนาการมีส่วนร่วมที่สร้างขึ้น สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการมีส่วนร่วม ให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการช่วยเหลือ การร่วมมือ การสามัคคี ได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และจากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีประเด็นนำมาเป็นข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. บ้าน (ครอบครัว) ควรมีส่วนร่วมในการดูแลเด็กอย่างสม่ำเสมอ ปฏิบัติกับเด็กด้วยวิธีการที่ยืดหยุ่น ให้ความรัก ความเอาใจใส่มากกว่าที่จะใช้อำนาจควบคุม หรือปล่อยปละละเลยจนเกินไป เมื่อมีปัญหาควรมีการ พุดคุยปรับความเข้าใจกัน ผู้ปกครองควรใช้เวลาให้มากขึ้นมีเวลาพูดคุยซักถามแสดงความห่วงใย และควรสอน

ทักษะการใช้ชีวิตให้เด็กได้รู้จักและเข้าใจ ควรให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในการสอดส่องดูแลพฤติกรรมเด็ก และเมื่อถึง วันพระ หรือ วันว่างควรพาเด็กเข้าไปฟังเทศน์ ฟังธรรม ที่วัดบ้าง

2. วัด (ศาสนา) ควรเพิ่มการเทศน์สอนเกี่ยวกับเรื่องความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ ยาเสพติด พฤติกรรม วัยรุ่น เรื่องเพศ โดยใช้วิธีการสอน หรือการอบรมที่หลากหลาย เป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้ครอบครัวและสมาชิกในชุมชนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการแจ้งทางโรงเรียน หรือทางบ้านได้ทราบเมื่อพบเห็น พฤติกรรมของเด็กที่น่าสงสัยว่าจะนำไปสู่การใช้สิ่งเสพติด หรือพฤติกรรมเสี่ยงอื่น ๆ ควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ค่ายอบรมคุณธรรม ให้บ่อยขึ้น

3. โรงเรียน (สถาบันการศึกษา) ควรมีการสอนทักษะการใช้ชีวิตให้กับนักเรียน สอนให้รู้และเข้าใจตัวเอง มีการประสานกับทางผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ มีการประสานงานกับทางผู้นำทางศาสนาเพื่อจัดกิจกรรม หรือ ให้การอบรมด้านคุณธรรมให้แก่ นักเรียน พานักเรียนไปทำบุญในวันพระ หรือ วันสำคัญทางศาสนา

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

เพื่อให้การวิจัยเรื่องนี้ มีความสมบูรณ์รอบด้านมากขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรทำการวิจัยพัฒนารูปแบบการพัฒนาการมีส่วนร่วมของ บ้าน วัด โรงเรียน โดยเพิ่มชุมชน เข้ามามีส่วนร่วม ในการแก้ไขปัญหาเยาวชน
2. ควรมีการวิจัย โดยการเจาะจงปัญหาของเยาวชน
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของ บ้าน วัด โรงเรียน ระหว่าง ในเมือง กับในชนบท ต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหา

เอกสารอ้างอิง

- กองพล สาราชภูรี. (2540). *การศึกษาบทบาทของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีต่อการป้องกัน และการแก้ปัญหาการระบาดของสารเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.*
- พุทธชาติ คำสำโรง. (2549). *พระสงฆ์กับการส่งเสริมเยาวชนและประชาชนในการป้องกันและ แก้ไขปัญหา ยาเสพติด. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น.*
- โสวัฒน์ พรหมสุพรรณและคณะ. (2551). *กระบวนการมีส่วนร่วมของบ้าน วัด โรงเรียน และ ชุมชนในการปลูกฝังคุณธรรมด้านความมีระเบียบวินัยสำหรับเด็กและเยาวชน กรณีศึกษาโรงเรียน บ้านนาดี อำเภอนาเขี้ยว จังหวัดอุบลราชธานี. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.*
- ศิริชัย กาญจนวาสีและคณะ. (2555). *ทฤษฎีการประเมิน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

ผู้เขียน**นายศุภชัย ทองจันทร์**

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
272 หมู่ 9 ต.ขุนทะเล อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84100
e-mail: Suppachai1234@hotmail.com

ดร.เสนห์ บุญกำเนิด

ประธานกรรมการที่ปรึกษา สาขาวิชายุทธศาสตร์การพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
272 หมู่ 9 ตำบล ขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี รหัสไปรษณีย์ 84100
e-mail: ane0907@gmail.com